

Arrest

**nr. 67 125 van 22 september 2011
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 29 juni 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 5 mei 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 1 juli 2011 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 augustus 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 september 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 oktober 2009 diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van zijn Belgische echtgenote.

1.2. Op 20 april 2010 werd verzoeker in het bezit gesteld van een F-kaart.

1.3. Op 5 mei 2011 trof de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Deze beslissing werd aan verzoeker betekend op 31 mei 2011.

Dit vormt de bestreden beslissing, gemotiveerd als volgt:

"(...) Reden van de beslissing:

Artikel 42quater, §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer tussen de echtgenoten.

Uit het samenwoonstverslag dd. 26.03.2011, opgesteld door de politie van Gent en blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen op het nieuwe adres. Betrokkene verklaart dat de relatie is afgelopen en dat de echtscheidingsprocedure reeds is ingezet. De eerste zitting is reeds achter de rug, de tweede zitting is in juni 2011. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beide. De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 15.01.2011 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven terwijl zijn echtgenote nog steeds staat ingeschreven op het gezamenlijke adres. Het recht op verblijf van betrokkene wordt bijgevolg ingetrokken."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In wat als een enig middel kan beschouwd worden, werpt verzoeker de schending op van *"de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheids- en de motiveringsverplichting en verzoekers rechten van verdediging."* Verzoeker werpt tevens op dat de bestreden beslissing getuigt van een manifeste beoordelingsfout.

Verzoeker betoogt als volgt:

"Artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat deze pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing (MAST A., e.a., "Overzicht van het Belgische administratief recht", Kluwer, Brussel, 2002, p. 692-694.)

Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing evenwel niet afdoende is.

Zo wordt verzoeker het verblijf op het Belgische grondgebied geweigerd enkel en alleen omdat hun huwelijk door zijn echtgenote eenzijdig werd beëindigd.

Dat de zorgvuldigheidsverplichting, de motiveringsplicht en verzoekers rechten van verdediging door verweerder ernstig wordt geschonden, daar verzoeker in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer/argumenten te formuleren.

Dat dient te worden opgemerkt dat een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op het feit dat hun huwelijk door zijn echtgenote eenzijdig werd beëindigd, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig is.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat immers, als gevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoeker, er geen sprake meer is van samenwoonst met zijn echtgenote.

Dat verzoeker ter goeder trouw is en steeds heeft aangestuurd op een normale relatie en een duurzame samenwoonst en huwelijk (cf. foto's, stuk 2).

Dat de beslissing dient te stoelen op een correcte feitenvinding. Het bestuur dient zich zo nodig voldoende te informeren om met kennis van zaken een beslissing te nemen. (MAST A., e.a., o.c, p. 54)

Dit is in casu niet gebeurd nu, alvorens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, verzoekers verdediging/standpunt niet werd gehoord.

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder.

Dat tenslotte verzoeker wil benadrukken dat verweerder evenmin nalaat rekening te houden met verzoekers integratie in de Belgische samenleving (cf. stuk 2) en zijn tewerkstelling in België (cf. arbeidsovereenkomst en loonbrieven, stuk 3).

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting door verweerder ernstig werd geschonden.

Dat er opnieuw sprake is van een ernstige beoordelingsfout in hoofde van verweerder."

2.2 De verwerende partij repliceert als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In zijn enig middel werpt verzoeker een schending op van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de zorgvuldigheidsverplichting en verzoekers rechten van verdediging. Er zou sprake zijn van een manifeste beoordelingsfout.

Betreffende de voorgehouden schending van art. 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en art. 62 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, artikelen die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek nopens de formele motiveringsverplichting (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Ten overvloede merkt de verwerende partij op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Verder laat de verwerende partij nog gelden dat verzoeker niet ernstig is waar hij beweert dat hij in de onmogelijkheid verkeerde op een afdoende manier zijn verweer / argumenten te formuleren. Uit het samenwoningstverslag dd. 26.03.2011 blijkt duidelijk dat verzoeker aanwezig was bij de controle en hij meegedeeld heeft dat de relatie afgelopen is en de echtscheiding werd ingezet. Verzoeker heeft dus wel degelijk de mogelijkheid gehad om zijn argumenten naar voor te brengen.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoeker zich in casu niet dienstig kan beroepen op de hoorplicht.

Immers houdt de bestreden beslissing slechts een beoordeling in van de verblijfstoestand van verzoeker. Niet een bepaalde vorm van persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst ligt dus aan de betrokken bestreden beslissing ten grondslag (cf. bv. R.v.St. nr. 39.156, 3.4.1992, Arr. R.v.St. 1992, z.p.), maar wel een bepaalde vaststelling aangaande een situatie waaromtrent het bestuur uit hoofde van zijn bevoegdheid, die het verzocht is uit te oefenen, beslissingen dient te nemen.

Bij deze vorm van bestuurlijke bevoegdheidsuitoefening geldt de hoorplicht niet (R.v.St. nr. 39.155, 2.4.1992). Bestuurshandelingen die een weigering inhouden om een door de verzoekende partij gevraagd voordeel te verlenen, zijn niet onderworpen aan tegenspraak daar deze niet gesteund zijn op een tekortkoming van de betrokkene (zie ook R.v.St. nr. 167.887 dd. 15.02.2007, I. OPDEBEECK, "De hoorplicht" in Beginselen van behoorlijk bestuur in Administratieve rechtsbibliotheek, Brugge, die Keure, 2006, 247.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid terecht besliste om verzoekers verblijf te beëindigen met bevel om het grondgebied te verlaten.

Verzoeker is niet ernstig waar hij voorhoudt dat "een beslissing, met dermate gevolgen voor verzoeker, uitsluitend gebaseerd op de vaststelling dat verzoekers huwelijk door echtscheiding werd ontbonden, geen afdoende gemotiveerde beslissing kan uitmaken en zelfs onrechtmatig/onwettig" zou zijn.

De verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van volgende motieven:

"Artikel 42quater §1, 4° van de wet van 15.12.1980: er is geen gezamenlijke vestiging meer van de echtgenoten.

Uit het samenwoningstverslag dd. 26.03.2011, opgesteld door de politie van Gent [...] blijkt dat enkel betrokkene is aan te treffen op het nieuwe adres. Betrokkene verklaart dat de relatie is afgelopen en dat de echtscheidingsprocedure reeds is ingezet. De eerste zitting is reeds achter de rug, de tweede zitting is in juni 2011. Er is dus geen sprake meer van een gezinscel tussen beide.

De gegevens van het rijksregister bevestigen dat betrokkene sedert 15.01.2011 op een ander adres dan het gezamenlijke staat ingeschreven terwijl zijn echtgenote nog steeds staat ingeschreven op het gezamenlijke adres. "

Bovenvermelde motieven volstaan om de bestreden beslissing afdoende in feite en in rechte te ondersteunen en zijn geenszins onrechtmatig of onwettig.

Volledigheidshalve wijst de verwerende partij er op dat artikel 42quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980 - in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen - het volgende stelt:

§ 1. Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen : (...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;"

In casu heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid vastgesteld dat verzoeker niet meer op hetzelfde adres als zijn echtgenote verblijft en dat verzoeker verklaard heeft dat de echtscheidingsprocedure zou zijn opgestart. Deze gegevens worden tevens bevestigd door de gegevens in het Rijksregister, (stuk 1 en 2)

Deze vaststelling vindt steun in het administratief dossier en verzoeker ontkent dit ook niet!

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid geheel terecht een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten genomen.

De gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de terzake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de zorgvuldigheidsverplichting waarvan verzoeker de schending aanvoert. Terwijl er ook geen sprake is van een "manifeste beoordelingsfout".

Verzoekers vage en summiere beschouwingen - die hij voor het eerst in zijn verzoekschrift uit - als zou zijn echtgenote het huwelijk eenzijdig hebben beëindigd en de samenwoning zijn beëindigd als gevolg van omstandigheden buiten de wil van verzoeker, kunnen aan de bestreden beslissing geen afbreuk doen. Deze beschouwingen zijn niet meer dan loze beweringen waarvan geen bewijs wordt voorgelegd.

Bovendien merkt de verwerende partij op dat verzoeker aan de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hoe dan ook niet kan verwijten geen rekening te hebben gehouden met voormelde - ongestaafde - beweringen, gezien de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid hiervan geen kennis had op het ogenblik dat de bestreden beslissing werd genomen.

De uiteenzetting van verzoeker kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, die slechts kan worden uitgesproken voor zover zou zijn aangetoond als zou de bestreden beslissing een hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vorm overtreden, hetzij een overschrijding of afwending van de macht inhouden."

2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat de verzoekende partij de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissing kent nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt in een middel waarin opgeworpen wordt dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

2.4. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.5. Bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn.

2.6. Waar verzoeker de schending van de rechten van verdediging aanvoert, wijst de Raad erop dat de beslissing tot het beëindigen van het verblijfsrecht volgens een administratieve en niet volgens een jurisdictionele procedure verloopt. Het volstaat te stellen dat de rechten van verdediging op het administratiefrechtelijk vlak alleen in tuchtzaken bestaan. De rechten van verdediging zijn niet van toepassing op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en kunnen derhalve in dit verband niet dienstig opgeworpen worden.

2.7. De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 40 ter van dezelfde wet. Artikel 42 quater, §1, 4° van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“Er kan gedurende de eerste twee jaar van hun verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn, door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen:

(...)

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;”

2.8 De Raad stelt vast dat verzoeker de vaststellingen in de bestreden beslissing niet betwist dat de relatie afgelopen is, dat hij en zijn echtgenote aan het scheiden zijn en dat hij dit alles zelf verklaard heeft. Voormelde vaststellingen in de bestreden beslissing vinden alleszins steun in het administratief dossier waarin zich het verslag van gezamenlijk vestiging van 26 maart 2011 bevindt en waaruit blijkt dat de betrokken wijkagent de verklaringen van verzoeker optekende dat de relatie afgelopen is en dat de scheidingsprocedure werd ingezet. Gelet op het gestelde in artikel 42 quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet kan de Raad het niet kennelijk onredelijk of onzorgvuldig achten dat de gemachtigde van de staatssecretaris de bestreden beslissing treft op basis van de gedane vaststellingen.

2.9. Verzoeker poneert in zijn verzoekschrift dat hij te goeder trouw is en dat de relatie eenzijdig beëindigd werd door zijn echtgenote als gevolg van omstandigheden buiten zijn wil om, maar dit betoog kan de bestreden beslissing niet doen wankelen aangezien in deze de vraag wie aan de oorsprong ligt van de beëindiging van de relatie op zich niet relevant is. Verzoeker kan de foto's die hij voegt bij zijn verzoekschrift ook niet meer laten zeggen dan wat ze zeggen, namelijk dat personen samen afgebeeld worden.

2.10. Waar verzoeker opwerpt *“alvorens een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten te nemen, (werd) verzoekers verdediging/standpunt niet (...) gehoord”*, gaat de Raad er van uit dat verzoeker doelt op een schending van de hoorplicht in het kader van de zorgvuldigheidsverplichting. Volgens de rechtspraak van de Raad van State houdt de hoorplicht in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (cfr. RvS 23 mei 2001, nr. 95.805; Zie ook I. OPDEBEEK, “De Hoorplicht”, in I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (ed.), *Beginselen van behoorlijk bestuur, Administratieve Rechts-bibliotheek*, Brugge, Die Keure, 2006, p. 235-278). De bestreden beslissing kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet en is niet gestoeld op het persoonlijk gedrag van de vreemdeling zoals begrepen in het voornoemd beginsel van behoorlijk bestuur. Verder wijst de Raad er nog op dat verzoeker gehoord werd door de wijkagent en dat hij daarbij zelf verklaard heeft dat de relatie afgelopen is en dat hij en zijn echtgenote aan het scheiden zijn

2.11. Waar verzoeker *“tenslotte (...) wil benadrukken dat verweerder evenmin nalaat (sic) rekening te houden met verzoekers integratie in de Belgische samenleving (cf. stuk 2) en zijn tewerkstelling in*

België (cf. arbeidsovereenkomst en loonbrieven, stuk 3)” dient de Raad op te merken dat noch in artikel 42quater, § 1, 4° van de Vreemdelingenwet noch in een andere bepaling van de Vreemdelingenwet kan gelezen worden dat dergelijke omstandigheden maken dat het verblijfsrecht niet kan beëindigd worden, minstens toont verzoekende partij dit niet aan. De Raad ziet dan ook niet in waarop verzoekers verwachting gestoeld is dat de verwerende partij hiermee diende rekening te houden.

Dientengevolge is het enig middel ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig september tweeduizend en elf door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA